

VĚSTNÍK

P. b. b.

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku
Adresa: „Věstník“,
15. Pelzergasse 17, 1150 Wien

ROČNÍK: XLIII

VÍDEŇ KVĚTEN—ČERVEN 1996

ČÍSLO: 5—6

P Ě V C I „M Á J E“

Bílé obláčky dálným nebem plynou,
A smutný vězeň takto mluví k nim:
„Tam na své pouti pozdravujte zemi.
„Ach zemi krásnou, zemi milovanou,

„Kolébku mou i hrob můj, marku mou,
„Vlast jedinou i v dědictví mi danou,
„Šírou tu zemi, zemi jedinou!

Máj, III.

PĚVCI „MÁJE“

Tuto sobotu a neděli se konají na Vyšehradě pohřební slavnosti Karla Hynka Máchy. Mladý „snivec a buřič“ po neklidném životě musí i po smrti putovat. I jeho mrtvé ostatky sdílejí osudy vlasti žhavě milované.

Mácha je náš první veliký básník a nemůžeme proto lhostejně přejít tento jeho den. Je totiž naší povinností, cítit životně se vším tím, co tvoří naši národní kulturu. Jen tak budeme celými Čechy. Ale musíme být také celými katolickými křesťany. Pak dovedeme své češství a své katolictví životně spojit. Pak se dovedeme se sympatií a láskou sklonit nad každým projevem české duše, ale očima zbystřenými nadpřirozeným životem Kristovým dovedeme rozpoznat škodlivé slabiny v dílech českého umění a přispějeme k jejich vyléčení.

Pod tímto zorným úhlem se podíváme na Máchu.

Je veliký umělec naší české řeči. Je ze základních sloupů moderní české umělecko-duchovní kultury. Je zároveň myslitelem a vykladačem smyslu života.

Jako pravý veliký básník vidí a vyjadřuje život v jeho bohaté mnohostrannosti: nejenom zlo, ani nejenom dobro, nejenom smrt, ale ani nejenom život. V tomto střetání se protiv je životnost jeho díla, jeho vždy nová a nová plodnost.

Zemřel příliš mlád, než abychom mohli usuzovat, kam by byla dospěla, kde by se byla zastavila dráha jeho vývoje. V tom, co po něm zůstalo, je více hrůznosti a nočních stínů, než červánků jitra. V jedné chvíli, jak říká Salda, „mu filosofický kmet, představují všeku podryvnou a ničivou práci německé filosofie idealistické, která rozleptala Máchovi všechny objektivní hodnoty, znemožnila víru v Boha, víru v osobní nesmrtelnost, ukáže v temný průchod ze vši životné hrůzy: rozštěpený jícen horské řeky.“ O jeho románu „Cikáni“ říká rovněž Salda, že „jsou prostoupeni variacemi vášní tak šílených a jednání

Bůh v mém životě

Objev, který převrátil můj život

Narodila jsem se a vyrostla v krajině, ve které se nesmělo veřejně mluvit o Bohu, ani ve své rodině jsem nikdy neslyšela vyslovit to jméno. Byla jsem vychována v bezbožeckém prostředí a marxisticko-leninská ideologie mne okouzlovala. Byla jsem přesvědčena, že Bůh neexistuje; v životě vítězil vždy silnější, člověk byl jediným pánem sebe sama a tedy nic mu nebylo zakázáno.

Když mi bylo osmnáct, jeden můj spolužák mi položil otázku: „Čemu ve svém životě věříš?“ Jednoduše jsem odpověděla, že věřím ve vztah mezi mužem a ženou, v lásku, která pak může pokračovat v dětech. Hned potom jsem připojila: „A ty?“ Odpověděl mi: „Já věřím v Boha.“ Bylo to poprvé v mém životě, kdy jsem našla někoho, kdo mluvil o Bohu.

Tato krátká rozmluva mne postavila před rozhodující otázkou: Existuje Bůh?

Začala jsem občas cházet do kostela. Viděla jsem lidi zpívat, modlit se, kle-

kat, jít k oltáři. Nic z toho jsem nechápala, avšak něco mne z té komunity okouzlovalo. Zůstávala jsem vždycky vzadu; nikdy bych si byla neklekla, protože jsem to považovala za ponižující.

Mezitím jsem se zapsala na lékařsko-technickou fakultu, kde jsem si musela prohloubit také marxisticko-leninskou filozofii. Všechno mne nutilo k uvažování: hledala jsem pravdu. Jedna věc mi byla jasná: nemohly existovat dvě protichůdné pravdy: buď Bůh neexistuje, nebo existuje-li, pak všechno nabývá nového smyslu.

Během času jsem objevovala, že ateismus nemůže zodpovědět moře otázek po smyslu života, po spravedlnosti, morálce. Poněmáhlu jsem se ocitala stále blíže „náboženskému myšlení“. Kladla jsem si otázku: odkud ale přichází ten hlas, který v sobě slyším a který máme všichni ve svém nejhlubším nitru, jestliže Bůh neexistuje?

Když jsem doma řekla, že chci víc poznat křesťanství, všichni mi to měli za zlé. Říkali mi, že jsem ztratila hlavu, že náboženství je pro slabochy, že církev klame; kromě toho jsem riskovala, že nebudu moci dále studovat.

Ani mně samotné nebylo jasno, co chci: měla jsem určité sympatie ke křesťanům, ale ještě jsem nevěřila v Boha a tím méně jsem byla schopná odrážet námitky našich doma.

Mnohokrát na mne však mocně zapůsobilo čtení evangelia, které jsem slyšela v kostele. Slova Ježíšova byla jasná, prostá a pronikala mne stále více. Chtě-

la jsem věřit v Boha, ale nevěděla jsem jak.

Jednoho dne jsem šla do kostela a řekla jsem si: pokusím se požádat Ježíšovu matku, aby ona mi pomohla věřit: věděla jsem, že byla jako jedna z nás. Měla jsem jaksi strach obrátit se na Ježíše, Božího Syna; zůstala jsem stát před obrazem Panny Marie a poprosila jsem ji o víru.

Po nějakém čase, o Velkém pátku, když jsem zase přišla do kostela, ocitla jsem se před ukřižovaným: „Kdo je tenhle člověk, který se nechal ukřižovat? Jaké šílenství, taková nespravedlnost... proč? Pro lidi? Kdo je to Bůh? Kde je? Kdo jsem já?“

Poprvé se mne zmocnila touha před Ním kleknout. Udělala jsem to. V tom okamžiku jsem ucítila dotek milosti Boží. Vstala jsem. Byla bych chtěla křičet: „Věřím! Bůh je! Bůh je láska!“

Zanedlouho potom setkání s některými členy hnutí fokolarinů vytyčilo novou rozhodující etapu: našla jsem velkou rodinu, vedenou jediným zákonem, zákonem vzájemné lásky. Když jsem spolu s nimi začala žít evangelium, objevila jsem, že Ježíš je odpovědí na všechna moje proč. Od té chvíle se všechno změnilo. Byl to objev, který převrátil můj život. Jakmile mi to bylo možné, přišla jsem do Leppiana a tady zakouším, že modlitba Ježíšova za jednotu „aby všichni jedno byli“, je už mezi námi živou skutečností a zárodkem nové společnosti.

(José-Maria Poirier)

Bylo to něco nového, překvapujícího, když Ježíš poslal apoštoly do světa, aby pracovali samostatně. Dosud Ježíše jen provázeli, viděli jeho jednání, poslouchali jeho kázání, ale sami kázat neuměli a zázraky dělat nedokázali. Hmotné prostředky na cestu jim nedal, neměli si brát skoro nic. Dostali úkol pečovat o nemocné a snažit se odstraňovat ze světa zlo. Musili být připraveni, že je všude ochotně nepřijmou. Ale šli. Když později přijali Ducha svatého, cele se věnovali svému poslání konat dobro a odstraňovat ze světa zlo.

A teď pohledy do života okolo nás. - Věřící muž měl jít do nemocnice. Moc se mu tam nechtělo. Kněz ho povzbuzoval: "Jen běžte. Vašemu zdraví to prospěje a nevíte, proč vás tam Pán Bůh posílá". Poslechl. Na pokoji se představil a vybaloval své věci.

Když položil na stolek evangelia označená křížem, prohodil kdosi:

"To máš nějaký román?"

Když vzal do ruky růženec, ozvalo se:

"Snad se nechceš oběsit?"

Neurazil se a večer před spaním se klidně pomodlil. Drobné posměšky se opakovaly i příští den. Pak to náhle přestalo.

Do pokoje vešla sestřička a poslala:

"Muži, na pokojíku vedle leží stařec, má rakovinu jazyka. Sliny mu tekou z úst a on si je nedokáže utřít, je velmi slabý. My sestry u něho nemůžeme stále být. Nemohli byste mu občas posloužit?" Nastalo ticho. Potom ten nový pacient řekl: "Sestřičko, dejte mně tam postel, já u něj budu." Další dny jej potkávali na chodbě, ale nikdo už se mu nesmál. - On sám pochopil, proč ho Bůh do nemocnice poslal.

Dáša má Kristova léta. Pochází ze zbožné rodiny, matka lékařka, otec inženýr. Postavou moc velká není, ale mimořádně nadaná. Promovala na Vysoké škole zemědělské, ale protože byla "zatížena" náboženstvím, dostala jen manuální práce na ústředním hřbitově: okopávat hroby, vázat kytice, uklízet smetí. Nevychýtila Bohu toto odstrkávání. Po práci vyučovala děti ve svém bytě náboženství, pořádala s nimi vánoční besídky, mívala duchovní cvičení v lesních chaloupkách. To všechno musila utajovat před úřady, riziko bylo veliké. Seznámila se s kongregací sestřiček a byla přijata. Když nastala u nás svoboda, stala se ředitelkou dívčí církevní školy. - Bůh jí dal poslání a ona je přijala.

Třetí příběh, který psal život. Bylo to za války. Dva měsíce po svatbě byl muž poslán do Německa na práci, tam byl za náletu raněn do páteře. Po několika neúspěšných operacích byl poslán domů úplně ochrnutý. Mladá žena se ptala: "Co já mám teď dělat? Jaký to bude život?"

Byla věřící, přijala svůj úděl snášet s ním zlé. Na jeho křížové cestě byla mu Veronikou.

Plynuly roky, pět, deset, dvaatřicet.

Na faru přijeli pro kněze, aby jel zaopatřovat nemocného. Farář tam nastoupil nedávno, své věřící ještě neznal. Průvodce mu cestou vypravoval osudy ubožáka. - Dále kněz vypravuje sám: "Myslí jsem si: Ten se bude rouhat, proklínat život. - Vstoupili jsme do pokoje, nemocný ležel na čisté posteli. Mluvit ještě mohl, ale síly mu docházely. Posloužil jsem mu svátostmi a ke svému ohromení jsem zjišťoval, že je s životem smířen, že si nestěžuje, že odchází vyrovnan. Loučil jsem se s ním slovy: 'Obdivuji vás, nevím, jak bych si v podobné situaci počínal já.' A on mě držel za ruku a šeptal: 'Pán Bůh mně dal dva veliké dary: pevnou víru a hodnou ženu. Jinak bych se byl musil zbláznit.'"

Jeho manželka na mě čekala na chodbě s pláčem: "My jsme spolu byli šťastni!"

Nikdy na to nezapomenu. Ubohý zmračený člověk a jeho žena, která mu byla spíš služkou než manželkou, se cítí šťastni. Věra dala jejich životu smysl a láska pomohla nést společnou oběť.

A ještě příběh poslední. Když svatý Otec v roce 1990 přijel na Velehrad, statisíce lidí si přálo jej vidět. Stovky význačných osobností s ním chtěly mluvit. Jan Pavel II. vystoupil z auta a vykročil ke skupince kněží, kteří čekali u vchodu do baziliky. Jeden z nich seděl na vozíku. Arcibiskup Dr. Vaňák řekl: "To je ten kněz, o němž jsme včera mluvili. Už osm let působí dál v duchovní správě, i když mu chybějí obě nohy."

Papež ho objal, polsky mu popřál zdraví, aby v duchovní správě zůstal tak dlouho, dokud bude moci. - Kdo je tento kněz? Páter František.

V roce 1945 začal v Olomouci studovat bohosloví. 1949 slavil primici v rodném Kojetíně, ale nemohl hned nastoupit na vinici Páně. Měl před sebou vojnu. Jako nespolehlivého jej poslali k oddílům PTP a sloužil tam 40 měsíců. Potom ho daly státní úřady do českého pohraničí, kde strávil 13 let. Bylo tam víc práce údržbářské než kněžské. Teprve pak se dostal na Moravu, ale byl často překládán z místa na místo.

Potom přišla tragédie. Zarazil si třísku do chodidla a amputovali mu nohu. Jistě se i v něm ozývala otázka: "Proč mě to potkalo?" Za rok zjistili lékaři nedostačující prokrvení a přišel o druhou nohu. - Může beznohý farář sloužit farníkům a Bohu? Kde a jak? Ale páter František si opakoval: "Bud' vůle tvá..."

Sehnali mu lehké protézy, elektrický vozík - a v šedesáti letech se vrátil do duchovní správy. V Tlumačově slavil 45. výročí svého kněžského svěcení, na vozíčku přijíždí k obětnímu stolu a chrámem zní píseň *Ejhle, oltář Hospodinův září...* - Páter František pochopil své poslání a svým příkladem povzbuzuje ty, které v životě potkala podobná tragédie.

Pán Ježíš rozeslal apoštoly na zkušenou, aby hlásali evangelium. Oni šli, plnili jeho poslání, měli úspěchy a vnitřní radost. Snažme se také my poznat, k čemu nás Pán volá, plňme radostně svoje poslání - a poroste Boží království na zemi a naše odměna v nebi.

P.A.Pekárek, "Hořící srdce"

10.března 1995 jsem mluvil v Prostějově nad rakví zemřelé "sestry Hedviky Štěpánkové, poslední zemské náčelnice Čs.Orla ve Vídni. Po 2. světové válce se přestěhovala s rodiči do ČSR, Orel ve Vídni nebyl obnoven". A v létě jsem zjistil, jak mylné byly moje informace. Náhodou se mi dostal do rukou VĚSTNÍK, časopis katolických spolků ve Vídni, kde se jednoty Orla ve Vídni X. a XV. prezentují a nabízejí čtenářům možnost cvičení a půjčování knih. Napsal jsem, přišla odpověď od br.Františka Bouchala i s materiály o historii i současnosti vídeňských orelských jednot. S pocitem vlastní viny, že teprve po 5 letech po obnově Orla v České republice navazujeme počá-

teční kontakty s orelskou organizací v sousedním Rakousku, chceme napravit tento nedostatek v naší práci. Rakouským jednotám už posíláme pravidelně časopis OREL, aby byli vídeňští Orlové informováni o našich akcích, o životě v našich jednotách a župách, o činnosti ústředních orgánů.

A Vám, sestry a bratři, chceme zase přiblížit život našich krajanů ve Vídni, kde vznikla velká česká a slovenská menšina v dobách společné monarchie rakousko-uherské.

Z historie Orla ve Vídni, Rakousko

Ideový základ orelského hnutí třeba hledat na přelomu století, kdy byla uskutečněna myšlenka založení orelské organizace slovinského národního buditele, kněze prof.Jana Kreka z Lublaně, Slovinsko a našeho politika Dr.Jana Šrámka, tehdy poslanců říšského parlamentu ve Vídni.

Zdařilý slet Orla ve Vyškově v r.1909 roznítil nadšení i u české menšiny ve Vídni. Ve Všeodborovém sdružení křesťansko-sociálního dělnictva ve XII.okresu byl založen tělocvičný odbor Orel. Později byly zakládány orelské odbory v okresech XV, X, XVII, II, XX a III. Čilé styky udržoval Orel Vídeň s bratry ze Slovinska, Čech a Moravy vzájemnými zájezdy.

Avšak od založení nebyl tělocvik hlavním cílem orelské činnosti. V záznamech se dočítáme o bohaté činnosti kulturně-výchovné, o pouti v době válečné do Grinzingu a Döblingu, při nichž zástup 3.000 poutníků zpíval do ulic Vídně a Hradu mariánské písně a velehradskou hymnu jako projev národního citění vídeňských Čechů v době válečné.

Po skončení I.světové války probudilo národní nadšení orelské jednoty k novému životu. V r.1921 schválila valná hromada obnovených orelských jednot změnu názvu na "Dolnorakouská zemská rada Orla československého". Vzájemnou spoluprací a obnovenými zájezdy stalo se vídeňské Orelstvo významným pojítkem mezi bratrskými národy slovanskými. Památné jsou početné výpravy vídeňských Orlů na Orelský slet v Brně 1922 a na Svatováclavské dny Orelstva v Praze 1929. Zájezdem takřka 2.000 bratří a sester z vlasti na Orelské dny ve Vídni v r.1932 přispěli zase hosté z ČSR k velkému úspěchu vídeňského Orelstva. Orelské dny ve Vídni 15.-17.května 1937 byly posledním vystoupením vídeňského Orla před veřejností.

Po zabrání Rakouska Německem (Hitler) 1938 nemohl již Orel veřejně vystupovat. V srpnu 1942 byl Orel rozpuštěn, majetek zabaven gestapem. Orel přestal existovat.

Zbývala ilegální činnost. Pod vedením br.P.Josefa Pojara (kněz,major) vznikla orelská odbojová skupina "Curie", která pracovala až do r.1944, kdy byla většina jejích členů zatčena a vyšetřována gestapem.

Po 2. světové válce v r.1945 nastala velká reemigrace vídeňských Čechů a Slováků do Československé republiky. Tím byla česká menšina i orelské jednoty velmi oslabeny.

Vídeňský Orel nemohl být podle platných zákonů obnoven. Proto se zpožděním, ale s pevnou vůlí byla založena (ne obnovena) nová orelská jednota ustavující valnou hromadou 27.března 1954. A to už bylo v době, kdy byl Orel v Československu po roce 1948 komunisty zakázán.

V dnešní době organizačně žijí jen 2 jednoty: Orel Vídeň X. necvičí, půjčuje knihy, kulturní akce; Orel Vídeň XV. má poměrně mladší členstvo, cvičí, dobré volejbalové družstvo - velmi úspěšné. Adresa: Orel, Pelzgasse 17/1, Wien 1150.

Ve dvou jednotách se stále předává štafeta orelské práce z generace na generaci další. S úctou a vděčností vzpomíná nová generace na oběti, které přinášely generace zakladatelů a učitelů, cvičitelů a obětavých funkcionářů na oltář církve a národa, aby vychovaly svěřenou orelskou mládež ve věrné syny církve a národně uvědomělé občany - krajany české menšiny ve Vídni.

Bratři a sestry, Orlové z Vídně: Srdečně Vás pozdravujeme a zveme Vás k bratrské spolupráci našich orelských organizací. Ať se nám naše spolupráce daří. K tomu nám dopomáhej Bůh, Matka Boží a svatí čeští patronové!

Zdař Bůh!

J.Papež

Oslava sv.Václava, patrona českého národa, se konala v českém kostele jednoty sv.Metoděje na Rennwegen 63 v neděli 1.října 1995.

Fotografie je ze svatováclavské mše sv. 27.září 1981.

OBNOVA DUCHA A SVĚTA KOLEM NÁS

V mnoha zemích, např. v USA, je víc než polovina lůžek v nemocnicích obsazena duševně či nervově chorými. Význačný psychiatr tvrdí, že choromyslní a nervově nemocní jsou nevlastními dětmi moderní kultury. Řada z nás si ještě vzpomíná na doby, kdy psychiatři téměř neexistovali; dnes je jejich nutnost nikdo popírat nebude. Znamená to, že duch doby je nejistější než před několika desítkami či sty let, že ztráta smyslu života probouzí zklamání a vymizení všeho ovládajícího cíle rozmnožuje ducha neklidu a nespokojenosti.

Je tu ještě jedna změna, které si málo všímáme, totiž vliv okolí na naši odolnost.

Dříve přijímali lidé, kteří měli sklon k duševní nevyváženosti, od svého okolí pozoruhodnou pomoc. Tak zv. vesnický blázen měl úctu malého společenství, ve kterém žil. Společnost mu odnímla jeho osamělost, omlouvala jeho zřejmou hloupost, hovořil s ním každý v obci. Společnost přispívala svým dílem k tomu, aby v "abnormálním" udržela jistou rovnováhu. Jako vzduch vysokých hor působí léčivě na plicní choroby, tak střežilo vyrovnané okolí každého, kdo byl nervově slabý, chronicky choromyslný nebo nervově nemocný.

V naší době se toto okolí zhroutilo. Společenský řád je nejistý; už nemáme všichni stejný cíl a láska k vlasti je jednou ze ztracených ctností. Jakmile se jistí občané přiklonili ke komunismu v pošetilé naději, že tak zlikvidují všechnu slušnost a mravnost, láska k vlasti odumřela. Poněvadž komunismus ví, že úspěch může mít jen tam, kde panuje napětí, nesvár nebo boj, snaží se, vnést do společnosti nejednotu, takže je nutná diktatura, aby se společnost dostala ze zmatků a anarchie. Proto už nemohou lidé, kteří mají sklon k duševním chorobám, čerpat sílu ze svého okolí; žijí v dobách, kdy mnoho činů je v rozporu s přírodním zákonem a s Božími příkázáními a jejich vnitřní rozpory se tím jen přirostávají. Lapají sami po čerstvém vzduchu a teď ještě musejí žít ve světě, kde je svěžího vzduchu málo. Jejich okolí je tak málo normální, jako jejich duch sám a místo aby jim dodávalo sílu, nadechují z něho zase jen slabost.

Dříve chránily velké věci slabé. Jednotlivec se např. dokázal obětovat pro manželství. Žena zůstala u svého muže, i když byl opilec, jakoby u něho zůstala, kdyby měl tuberkulózu nebo byl ochrnutý. Tak se rodina udržela. Dnes se obětuje manželství, aby mohl jednotlivec uspokojit své osobní rozmary.

Svět kolem nás je tak rozkolísaný, že omlouvá nesmyslně špatné chování jednotlivce. Zločin mladého zločince nebyl vlastně tak zlý, vždyť kolem domu jeho rodičů nebylo hřiště nebo mu rodiče nemohli kupovat prvotřídní mléko nebo díky bohatému sousedovi měl pocit méněcennosti.

Takové omluvy špatných činů dokazují, že svět kolem nás není takový, jaký by měl být. Kdysi stál tento svět na straně dobra, podporoval slabé, pozvedal duševně choré, dnes stojí na straně zla. Nepřizná, že zlo je překážkou, kterou je nutno překonat, obtíží, kterou je nutno přemáhat.

Mladí mají v rámci rodiny a společnosti žít v prostředí, v jakém žije klíčící semeno na jaře. Je nezralé, ale nesmírně slibné. Dnes však, kdy se společenské okolí zhroutilo, stojí tu mládež osaměle, vykořeněná z tradice, zbavená minulostí. Výsledek? Příkládá se mládeži cena, kterou sama o sobě nemá, jakoby se nezralé obilí vytrhávalo či sklízelo. Zničí se, nedozraje, nikoho nenasytí, uvadne bez užitku.

To všechno ukazuje na základní problém, který má naše generace řešit. Ten zní: výchova vyrůstá z kultury a ne kultura z výchovy. Je-li půda zdravá, můžeme doufat v dobrou úrodu. Jen jsou-li naše duše v pořádku, je v pořádku i společnost. Má-li být společnost zdravá, musí se uzdravit především a hlavně náš duch.

J.F. SHEEN

Rodina a duchovní povolání

Všichni dobře víme, jak významnou úlohu hraje rodinný život pro podporu duchovních povolání. Tím není řečeno, že mladí muži a ženy, kteří nepocházejí ze stabilní a láskou naplněné rodiny, nejsou povoláni. Ale jestliže chybí rodinné zázemí a posila víry, je velmi těžké pro toho, kdo je volán, takové volání přijmout, rozpoznat jeho význam a hodnotu.

V době, kdy jsem byl dospívající chlapec, cestoval po Kanadě a Spojených státech otec Patrick Peyton a šířil denní modlitbu růžence v rodinách. Jeho heslo znělo: "Rodina, která se společně modlí, zůstává pohromadě."

Myslím, že byla sotva kdy větší potřeba chápat takto modlitbu, než je dnes. Rozpad rodinného života neuvěřitelně rychle postupuje a rozbitá rodina se stává pravidlem. Kolik rodin může dnes říci, že některý z jejích členů není postižen rozvodem nebo odloučením? Pochybují, že by takových nenarušených rodin bylo málo. Mnoho mladých lidí přichází z rodin, v kterých už není obvyklá ani základní komunikace, natož společná modlitba. Mnoho jich pochází z neúplných rodin, kde jediný zaopatřovatel sotva stihá splnit svoje závazky jak doma, tak v zaměstnání. Většina rodičů děti zanedbává, nebo se jich rovnou zbaví odložením do nějakého ústavu.

Jestli se bude stav rodiny zhoršovat nadále, bude v té souvislosti pravděpodobně ubývat i kněžských a řeholních povolání. Rodiny musí znovu pozvat Krista do svého středu a modlitbu učinit svým základním kamenem. Naše společnost je sebestředná. Podle toho vypadají i naše křesťanské rodiny. Místo aby se orientovaly na Krista, staly se individualistickými a konzumními.

Katolická víra je univerzální: hlásá, že jsme všichni jedno v Kristu. Z různých důvodů se to však nepřenese do našich rodin a jejich života. Kristus nám ukazuje, jak máme žít, jak se zasazovat o to, co je správné, jak být otevřený ke všem lidem, odpírat si statky tohoto světa, prokazovat zvláštní lásku všem dětem a zejména být věrný modlitbě.

Je třeba, aby členové rodiny vzájemně sdí-

Kolik rodin může dnes říci, že některý z jejích členů není postižen rozvodem Foto K. Stolejdová

leli svůj život a nešli si každý jen sám svou cestou. Měli by si najít vhodný čas ke společnému rozhovoru o starostech jednotlivých členů i rodiny jako celku. Je dobré společně zasedat ke stolu, navštěvovat kostel a mít také vyhrazený prostor na společnou modlitbu. Tyto věci nelze jen tak vtěsnat do přeplněného denního programu, naopak by jim měla být dána přednost před vším ostatním. Hmotné problémy, jež napínají rodinný rozpočet a vyvolávají na něj mimořádný tlak, může poněkud zmírnit život hmotně méně náročný, zato však napomáhající k vytvoření duchovního společenství.

Středem rodinného společenství musí být Kristus. Teprve tehdy se rodiny stanou pevnými a šťastnými ostrovy a myšlenka duchovního povolání bude prioritou v životě mladých lidí. Je jistě hodně chlapců a dívek povoláných ke kněžství nebo řeholnímu životu, avšak protože se jim nedostává pevné rodinné podpory, nedojdou k cíli. Rodina, kde se všichni společně modlí, nejen obstojí jako společenství, ale má i naději, že z ní vyjdou dobří uchazeči pro budoucí duchovní službu v církvi.

K. SHATZ (Mariannahill) - přeložil mk

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: Vídeň III., Rennweg číslo 63

Draží ctitelé mariánští,

zve Vás co nejsrdčněji na naše tradiční poutě k Panně Marii bolestné na KAASGRABEN, Vídeň 19, Ettingshausengasse 1.

Pobožnosti – sv. růženec, kázání, litanie s svátostné požehnání – se konají vždy první neděli v měsíci v 15 hodin, a sice:

5. května 1996	4. srpna 1996
2. června 1996	1. září 1996
7. července 1996	6. října 1996

Po bohoslužbách přátelské posezení pod věchýtkem poblíž kostela.

O Vaši hojnou účast prosí Ústředí Jednoty sv. Metoděje.

DEN MATEK

POZOR!

ČESKÉ SRDCE ODB. XVII–XVIII
pořádá v sobotu 11. května v domě Jsm Rosensteing 39
DEN MATEK

Hudba - „VESELÁCI Z KRUMLOVA“ začátek 14:30
Občerstvení.

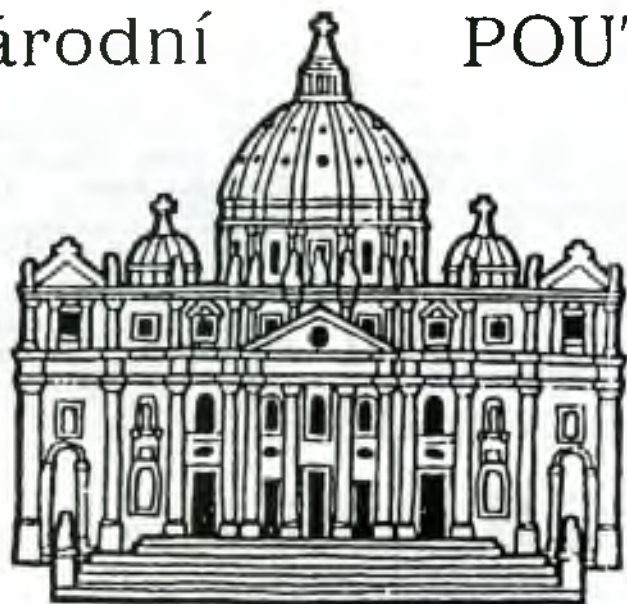
MATEŘSKÁ ŠKOLA

zve všechny rodiče a přátele na

BESÍDKU

která se koná ve čtvrtek 31. května 1996 v 15 hodin v divadelním sále školy. – Čeká na Vás bohaté zásobený bufet.

Vaše mateřská škola

ŘÍM 1996

Zájemci se laskavě přihlaste v sakristii
českého kostela "Nejsvětějšího Vykupitele"
Rennweg 63, Vídeň III.: do 30. dubna 1996

Pouť ve svátek sv. Cyrila a Metoděje

apoštolů Slovanů
a patronů Evropy

v neděli 30. června 1996

8:30 hod. MŠE SVATÁ
v kostele Panny Marie na Nábřeží
1010 Vídeň, Salvatorgasse 12

10:00 hod. SLAVNÁ MŠE SVATÁ
kostel Nejsvětějšího Vykupitele
1030 Vídeň, Rennweg 63

Pořádá: Církevní rada a sdružení
Díla Nepomuckého ve Vídni

ČTVRTEK 6. ČERVNA

16.00 Bazilika Svatého kříže v Jeruzalémě (titulární chrám kardinála Miloslava Vlk): Zahájení poutě, výklad Mons. Jaroslava Polce, uctění ostatků Svatého kříže.

18.00 Bazilika sv. Jana v Lateránu: Slavnost Těla a Krve Páně se Svatým otcem Janem Pavlem II., mše svatá a eucharistický průvod k bazilice Panny Marie Sněžné.

PÁTEK 7. ČERVNA

9.00 Bazilika sv. Pavla za hradbami: Modlitba u hrobu apoštola sv. Pavla. Výklad.

16.00 Bazilika Panny Marie Sněžné: Poutní mše svatá – hlavní celebrant a kazatel arcibiskup Mons. Jan Graubner. Výklad.

SOBOTA 8. ČERVNA

9.00 Bazilika sv. Petra ve Vatikánu: Poutní mše svatá u oltáře katedry sv. Petra – hlavní celebrant a kazatel kardinál Miloslav Vlk. Mimořádná audience Svatého otce pro české poutníky. Uctění hrobu kardinála Josefa Berana.

NEDĚLE 9. ČERVNA

9.45 Bazilika sv. Klimenta: Poutní mše svatá ke ctí sv. Cyrila a Metoděje – hlavní celebrant a kazatel biskup Mons. Josef Koukl. Zakončení pouti.

VŠEM MAMINKÁM, BABIČKÁM I PRABABIČKÁM PREJEME KE
SVÁTKU MATEK

MNOHO ZDRAVÍ, RADOST S DĚTMI I S VNOUČATY

A

HOJNOST POŽEHNÁNÍ.

VĚSTNÍK

JSM OREL.

**ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ
SDRUŽENÍ V RAKOUSKU**

Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17

ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETARIÁTE
každý první čtvrtek v měsíci, vždy od
18 do 19.30 hodin.

UPOZORŇUJEME na bohatou kni-
hovnu našich a cizích autorů, hlavně
cestopisných. - Knihy se půjčují každý
první čtvrtek v měsíci, vždy od 18 do
19.30 hodin.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: 1030 Wien, Rennweg číslo 63

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

I. A II. ODBOR JSM VÍDEŇ XV.:
Každou **neděli** a každý svátek v 8 hod.
mše svatá v kostele ve Fünfhausgasse,
Viedeň XV.

KAŽDOU NEDELI se koná v českém
kostele JSM na Rennwegu číslo 63
10 hodin mše svatá s proslovem.

Příležitost ke svaté zpovědi vždy
před každou bohoslužbou.

VII. ODBOR JSM.

GUAYACAN „El Condor pasa“ -
Hudební impreze z jižní Ameriky - V
našem sále Schützengasse 30 - Sobota
1. června 1996 - 20 hodin.

ROZLOUČENÍ PŘED PRÁZDNINAMI
- Sobota 29. června 1996 - Muzika Jan
Seda - V našem sále Schützengasse 30. -
Začátek 17 hodin.

1000 LET RAKOUSKA - Výlet k
výstavě do Neuhofer/Ybbs - Neděle
15. září 1996.

VINOBRANÍ - Sobota 19. října 1996 -
Hudba - V našem sále Schützengasse
30. - Začátek 20 hodin.

*

**MŠE SVATÉ V ČESKÉM JAZYCE
V CHRÁMU PANNY MARIE NA
NÁBŘEŽÍ** se konají každou **neděli** a za-
svěcený svátek v 8.30 hodin s pro-
mluvou u Otců Redemptoristů Vídeň I.,
Salvatorgasse 12.

**KLEMENS MARIA HOFBAUER-
KLUB - České katolické společenství** při
chrámu Panny Marie na Nábřeží -
založené páterem Josefem Novotným -
1. okres, Seitzergasse 5/IV.

Otevřeno každý pátek od 19 do
22 hodin. V neděli a zasvěcený svátek
od 9.30 do 11 hodin.

**ČTĚTE A ROZŠÍRUJTE
„VIDEŇSKÉ SVOBODNÉ LISTY“**

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA Vídeň X., Puch-
baumgasse číslo 39 a/4. Ježkova
knihovna (tamtéž) půjčuje **každou
první středu** v měsíci od 18 do 19 ho-
din. Též dle telefonické dohody; číslo
telefonu 62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cvi-
číme **každé úterý** od 18.30 do 21 hodin
v Zinkgasse číslo 12, Vídeň XV. **Hosté
vítáni!**

SOBOTA **1. ČERVNA 1996 - 20 HODIN**

GUAYACAN

"El Condor pasa"

HUDEBNÍ IMPREZE Z JIŽNÍ AMERIKY

V NAŠEM SÁLE
SCHÜTZENGASSE 30

BUFET

SOBOTA **29. ČERVNA 1996 - 17 HODIN**

**ROZLOUČENÍ PŘED
PRÁZDNINAMI**

GRILL

BUDVAR

VÍNO

MUZIKA

V NAŠEM SÁLE SCHÜTZENGASSE 30

Milí rodiče,
vážení přátelé!

srdečně zveme Vás a Vaše děti
na **SLAVNOSTNÍ MŠI SVATOU**
u příležitosti 158. výročí
posvěcení českého kostela
"Nejsvětějšího Vykupitele"
na Rennwegu 63, Vídeň III.

Děkovanou mši svatou bude
s námi slavit rakouský pro-
vinciál salesiánů Dona Boska
P. Dr. Josef KELER, SDB

v neděli **19. května 1996** v 10 hod.

Během této mše svaté udělí
hlavní celebrant svátost břimování
těm, kteří jsou na přijetí svátosti
teoreticky i prakticky připraveni.

Těšíme se na Vaši účast!

ČERVEN 1996

**1.: KLAVÍRNÍ KONCERT - ABSOL-
VENTI PROF. RYDHOLMA** - Kul-
turní výbor Českého srdce -
Slovanská Beseď - 18 hodin -
SOBOTA

UNOR 1997

**8.: CELOMENŠINOVÝ REPRESEN-
TAČNÍ PLES - PARKHOTEL
SCHÖNBRUNN** - Menšinová rada
- 21 hodin - **SOBOTA**

LETNÍ REKREACE :

Pro děti do 12 let
v **TULFES /Tirol**
od neděle 30.6.
do soboty 20.7.1996

Cena 6.300 öS

Pořádá Česká
katolická misie,
oblast Vídeň.